

VELLIT BOE ÁLMODOTT. Álmában egy utat látott, és az ég kék ürességében több száz madár örvénylett. Az út széles és fekete volt, mint egy kátránygödör. A madárfelhő úgy kavargott, akár a moszkítók tölcseirei Lomar fekete mocsara fölött, vagy Oriab kristálytengerének ezüst halrajai. Az ég üres volt, tiszta és sima. A nagy fekete szörny egyenletesen dorombolt Vellitt Boe mellett, de a madarak túlharsogták. Az egyik magas, édes hangon ezt csiripelte: „Boe professzor, Boe professzor!”

A valóság gyors egymásutánban szivárgott vissza tudatába: először az elmaradhatatlan derékfájás, majd a párnahuzat lágysága, amely selyemsimára kopott a kollégium mosodájában. Aztán a hűvös levegő. Majd a holdfény kockája, amely az ablakán át hullott be a sötét szobába. Egy ököl izgatott dörömbölése. Végül az a vékony, mégis erős hang. Egyik tanítványa halálra rémült hangja:

– Professzor, az ég szerelmére, fel *kell* ébrednie!

Már ébren volt. Felült a keskeny ágyon.

– Megyék! – kiáltotta, felöltötte köntösét, amelyet lefekvés előtt az ágy végébe dobott, majd papucsba bújt, és ajtót nyitott.

A küszöbön Derysk Oure, egy kiméa szakos hallgató állt dörömbölésre emelt kézzel. Az árva gázláng sápadt fényében arca sárgának tűnt, akár a száraz agyag, és izgatottabb volt a szokásosnál. Hálóingben volt – ami már súrolta a szemérmertlenséget –, de a vállára kendőt terített:

– Jöjjön, Boe professzor, könyörgöm! – zokogta. – Történt valami... Juratról van szó!

Ételmérgezés a menzán, szaftos botrány, öngyilkosság: egy lánykollégiumban annyi baj történhet! Clarie Jurat harmadéves volt, és Vellitt metamatikára tanította. Ő volt a kedvenc diákja az elmúlt húsz év alatt, amióta Vellitt az Ulthari Lánykollégiumban oktatott. Eszes volt, határozott, karizmatikus és álomszép. Vágott, mosolygós szeme volt és dús fekete haja, amit általában befonva hordott.

– Gyерünk! – Vellitt a zokogó lánnyal elindult lefelé a lépcsőn. – Mi történt Jurattal? Nyugodjon meg, Oure, különben tőlem is kap egyet, és akkor tényleg lesz oka sírni! Nem illik ez a viselkedés egy ulthari tanulóhoz.

Oure abbahagyta a sírást, és tenyerét a szeméhez nyomta:

– Tudom, professzor. Éppen aludni próbáltam, amikor Hust kivágta az ajtómat, és azt kiabálta, hogy „Eltűnt! Megszökött vele!” Martveit az igazgatóért rohant, én meg magáért. Csak ennyit tudok az esetről.

– Jurat három hónap múlva vizsgázik. Mikor van ideje randizni?

Oure megfordult, és újra elindult a lépcsőn.

– Nem tudom – motyogta.

Hazugság volt, de nem tudott többet kihúzni a lányból.

Kiléptek a tanárok lépcsőházából, és áthaladtak a belső udvaron. Csak egy ablak világított, Juraté. *Remek, minél kevesebben tudnak az első, kaotikus pillanatokban az esetről, annál jobb, akármi is történt.* Az árnyékok szemmel látható gyorsasággal siklottak, ahogy a hold valamelyik isten szeszélyének engedelmeskedve meredeken dél felé süllyedt. Kri-zantémillat töltötte meg a csípős levegőt, ami az első lehullott levelek szagával keveredett. A csend akkora volt, hogy Vellitt hallotta a kollégium falán túl nyávogó macskákat. Az udvaron is összegyűlt néhány kóbor állat, és megdermedtek, amikor elhaladtak mellettük. Egy fekete cica mégis utánuk eredt, és követte őket a hallgatók lépcsőházába.

Az ablakon át betűző hold hideg fényét eltakarta egy felhő az étkező tornya fölött, így a lépcsőfordulóknak a pislákoló gázlángok fényénél botladoztak. Jurat szobája előtt hálóinges, köntösös, kendőbe burkolózott lányok toporogtak, némelyikük az ágy végében összehajtott plédet terítette magára. A kollégium nem költött a folyosó és a lépcsőház fűtésére. Amikor a lányok meglátták Vellittet, éles és ideges hangon csivitelni kezdtek.

– Lányok! – szólt rájuk a tapasztaltabbak felsőbbrendűségével Vellitt, mire azonnal elhallgattak. Úgy néztek kialvatlan, ideges arccal, akár a mákgubók. Mintha egy

pillanatra meglátták volna azt a nőt, amellyé ők is lesznek, ha elszáll ifúságuk. A lányok félkörben állták körbe Juraték ajtaját. Hiába voltak kíváncsiak, féltek attól, hogy valamilyen sötét ügybe keverednek. Csak Therine Angoli állt közelebb a küszöbhez, aki Raba Hustot támasztotta, a Sarnathian-hallgatót. Hust vastag csontú lány volt, kellemesen barna bőrét a gyenge fény hamu- vagy még inkább porszínűvé változtatta. Hust Jurat szobatársa volt. Hust, Jurat és Angoli voltak a nagy Elvászthatatlanok.

Vellitt újra megszólalt:

– Takarodó van, ha nem tévedek. Menjenek vissza a szobájukba, mielőtt az igazgatónő megérkezik! Remélem, arra sem kell emlékeztetnem senkit, hogy a diszkréció az ulthari nők legfőbb jellemvonása. Senkivel sem beszélhetnek az esetről, a többi kollégistával sem, a külsősökkel meg végképp nem, amíg nem tudunk meg többet az ügyről! Miss Hust, magával beszédem van!

Nem várta meg, hogy a lányok elinalnak-e az utasításnak megfelelően, kirántotta Hustot Angoli karjaiból, és átlökte a küszöbön, majd becsapta maguk mögött az ajtót.

Jurat és Hust szobája finoman szólva is egy disznóól volt. A szekrényajtó tárva-nyitva állt, és minden elképzelhető helyen ruhák hevertek. Az összegyűrt papírokkal borított padlón nyitott könyvek tornyai imbolyogtak. Az egyik

vetetlen ágyból koszos tálca kandikált ki, amit a kamrából hoztak. Még a falakat díszítő képek is – a Naraxa-völgy régi fotói – ferdén lógtak. A szoba úgy festett, mintha bárók dúlták volna fel, de nem volt ebben semmi különös, mivel a többi lányszoba is hasonló képet mutatott. Mintha a lányok hallgatólagosan megegyeztek volna abban, hogy olyan rendetlenek lesznek, amilyen okosak.

Hust lehuppant egy párnás székbe, és a fiatalok hajlékonyságával állához húzta térdét, majd átkarolta lábszárát. Továbbra is zokogott. Amikor Vellitt éppen azzal foglalkozott, hogy a maradék két szék egyikét felszabadítsa néhány kiejtésjegyzet átpakolásával, valaki határozottan megkopogtatta az ajtót, majd engedélyt sem várva benyitott. Alacsony nő lépett be, sportosra nyírt, deres hajjal és ragadozómadár-tekintettel. Gnesa Petso volt, az Ulthari Lánykollégium igazgatónője. Vastag és puha gyapjúkötőt viselt, amit az évek és a mosások kifakítottak. Szó nélkül letelepedett a szabaddá vált székbe, és sietve így szólt:

– Hust, minden pillanat számít! Mondja el, mi történt!

Hust egy összehajtogatott papírt nyújtott át neki. Miután az igazgatónő elolvasta, a lány belekezdett mondkájába:

– Mire visszaértem a könyvtárból, Jurat már nem volt itt. Kilenc körül járhatott. Nem említette, hogy későn jönne, gondoltam, talán esti órája van, vagy olvasókörré ment, vagy... – Hust elvörösödött, mint aki eltitkol valamit.

Az igazgató szúrós, sötét szemmel nézett fel a lapból.

– Vagy ezzel az úriemberrel találkozott. Miss Hust, kérem, ne alázza meg magát azzal, hogy más hazugságának asszisztál!

Hust bólintott:

– Az ágyamban találtam meg a búcsúlevelet. A kiejtésedolgozatra készültem. Tudta, hogy későn fogom megtalálni.

Az igazgató átnyújtotta a levelet Vellittnek. Clarie kézírása olyan gyönyörű volt, akár a lány maga:

Kedves Raba!

Ne készülj ki! Úgyis tudod, mi lesz a levélben, te mindent olyan tisztán látsz. Stephannal kell maradnom. Tudom, hogy ez elsőre megdöbbenő, de oly hatalmas világ vár rám, amit innen nem láthatok. Stephan azt mondja, milliányi csillag van az égen, milliányi, el tudod ezt képzelni, Raba? Kérlek, mutasd meg Therinnekt ezt az üzenetet! Sajnálom, hogy néhány embernek fájdalmat okozok, de hogyan magyarázhattam volna el ezt a jó öreg Boe profnak? Vagy az igazgatónak? Vagy apámnak? Sehogy. Soha nem értették volna meg. Stephan szerint vagy ma éjjel, vagy soha. Szóval ma éjjel. Ez lesz életem legnagyobb kalandja. Ne aggódj miattam!

Ölel: Clarie

Ezután dióhéjban megismerték az előzményeket. Clarie Jurat egy hónappal ezelőtt ismerkedett meg a Stephan Heller nevezetű fiatalemberrel. A Nagy Triász egy egyetemi versenyen vett részt, és beszédbe elegyedtek egy sráccal, aki meghívta őket kávézni a Crévie-be. A fickó egyből belezúgott Clarie-be. *Nem csoda* – mondta Hust kis vágyakozással, mivel a Nagy Triászból ő volt a legszimplább kinézetű. A csoda inkább az volt, hogy Jurat is belezúgott a helyes, barna szemű és fehér fogú, kreol bőrű srácba. *És milyen magas* – sóhajtotta Hust. De nem ez volt a lényeg. Volt valami abban a srácban.

A következő délután Hust együtt teázott Clarie-vel – Therine nem lehetett ott, mert tengerikereskedelem-előadásra kellett mennie –, és onnantól kezdve nem létezett más, csak Jurat és Stephan, Stephan és Jurat. Délutáni teázás, esti teázás, hogy a közös ebédekről ne is beszéljünk. Andalogtak Ulthar patinás, keskeny sikátoraiban, és csónakáztak az Aëdlén. Aztán jöttek a közös borozások a sötét lebujokban, ahol a csapos nem firtatta egy fiatal hölgy korát. Hogy Jurat tanulmányi eredményei nem sínylették meg a találkozásokat, egyértelmű jele volt a lány zsenialitásának, és semmi köze nem volt az elkötelezett tudás-szomjhoz.

Aztán jött a nagy szökés.

– A végére kell járni a dolognak, mielőtt elterjed a híre. Ez a fiatalember egy tanuló? – kérdezte az igazgató.

Nem. Hust idősebbnek vélte.

– Hol lakik? Ezt csak tudja. Bizonyára említett valamit – folytatta a vallatást az igazgatónő.

Hust nem felelt rögtön. Leharapott egy bőrkinövést a körme mellől.

Ez már Vellittnek is sok volt:

– Tudom, hogy nem szívesen adja ki a barátnőjét, de ezzel csak a javát szolgálja. Meg kell találnunk. Tisztában van maga azzal, hogy kicsoda Jurat apja?

– Nem beszélt a családjáról. Különben is, mi köze ennek a szökéshez? – ejtette le a kezét maga mellé Hust, és dacosan nézett vallatóira.

– Majd én elmondom magának. Jurat apja a kollégiumi bizottság egyik oszlopos tagja, aki hivatalból jelentéseket tesz az egyetem vezetésének.

– Felnőtt nő, és szerelmes – folytatta Hust. – Joga van úgy élni, ahogy szeretne. Mi ezzel a probléma?

– Mindössze annyi, hogy az apja két perc alatt bezárat-hatja ezt a kócerájt! – csattant fel Vellitt.

Hust aggódva kapta fel a fejét:

– Nem hiszem...

– Azt is elintézheti, hogy lányokat ne vegyenek fel többet az egyetemre. Érti már, miért kell sürgősen megtalál-nunk és visszahoznunk? Hol lakik az a férfi? – próbálko-zott tovább Vellitt.

Hust az ajkába harapott:

– Heller az *Átszúrt szívben* szállt meg. Nem ulthari volt. Már az előbb is említettem, hogy volt benne valami különös... Az éber világból származott. Juratot is oda vitte magával.

– A bolond! – morogta Vellitt Gnesa Petsónak.

Úgy tíz perccel később, miután az igazgató ágyba küldte Hustot, Vellitt és Gnesa lefelé tartott a lépcsőn, amikor Vellitt egy kendő világos foltját vette észre a fejük felett. Ez nem lehetett más, mint Angoli, aki utánuk lopakodott, és a lépcsőfordulóban hallgatózott. De ez érthető volt. Hustnak reménysugár kellett, ahogy Angolinak is. Az Elválaszthatatlanokat elválasztották, még hozzá nem is akárhogy.

Mivel az esett közelebb, Vellitt szobájába mentek. Vellitt feltekerte a gázégőt, és whiskey-t töltött mindkettőjüknek. Az Ulthari Lánykollégium lakóinak szerzetesi életet kellett élniük, és nem részesedhettek azokban a luxusokban, amelyekben a férfikollégiumok tobzódtak, de az ehhez hasonló rendhagyó alkalmakkor ők is megengedtek maguknak egy kis szíverősítőt. Vellitt úgy érezte, nagy szükségük lesz a whiskey égető ízére, de alig nyalt bele, máris letette a poharat, és elkezdett fel-alá mászkálni.

Gnesa felnézett a vörös brokáttal bevont székből.